

Список використаних джерел

1. Закон України “Про службу в органах місцевого самоврядування” від 7.06. 2001 р. № 2493-III (поточна редакція від 11.10.2017 р.)Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14>.

Дяченко Н.П.

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ УКРАЇНИ: СТАН ТА МЕХАНІЗМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Відповідно до Конституції України (частина 2 статті 41) передбачено право кожного володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної та творчої діяльності та, згідно з частиною 2 статті 54, громадянам гарантується свобода літературної, художньої, наукової творчості, захист інтелектуальної власності, їх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності.

Стратегією сталого розвитку “Україна-2020” [2], схваленою Указом Президента України від 12 січня 2015 р. № 5, з метою впровадження в Україні європейських стандартів життя та виходу України на провідні позиції у світі, передбачено проведення реформи захисту інтелектуальної власності (вектор безпеки). Відповідно до Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої постановою Верховної Ради України від 14 квітня 2016 р. № 1099-VIII з метою створення оптимальної, якісної та ефективної державної системи правової охорони інтелектуальної власності, здатної сформулювати, реалізувати прозору публічну модель подолання існуючих викликів та ризиків і запропонувати дієві інструменти забезпечення ефективності сфери інтелектуальної власності, розроблена Концепція реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні [1]. Водночас, за даними Міжнародного альянсу інтелектуальної власності, Україна у 2016 році посіла перше місце в рейтингу країн, в яких найчастіше порушують права інтелектуальної власності.

Це вказує на нагальну потребу модернізації механізмів державного управління у сфері інтелектуальної власності (далі – ІВ), яка включає в себе національне законодавство, як сукупність правових положень, на підставі яких будь-яка особа набуває, реалізує та захищає свої права, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної, творчої діяльності (нормативна база), державні та судові органи, наділені відповідними повноваженнями в сфері ІВ, наукові та освітні установи, громадські організації та інші структури, що беруть активну участь в реалізації державної політики у цій сфері та вирішенні широкого кола завдань з надання правової охорони, управління, реалізації та захисту прав ІВ (інституційна база), елементи та відносини, що забезпечують й підтримують на відповідному рівні функціонування системи (інфраструктура), а також користувачів цієї системи.

З метою забезпечення ефективності механізмів державного управління у сфері ІВ України необхідно в навчальні програми Центрив підвищення кваліфікації державних службовців органів державної влади та посадових осіб органів місцевого

самоврядування ввести курс занять з основ інноваційної політики, зокрема з охорони та використання об'єктів прав інтелектуальної власності, створених у галузі знань “Публічне управління та адміністрування” і в галузі науки “Державне управління” (рис.1).

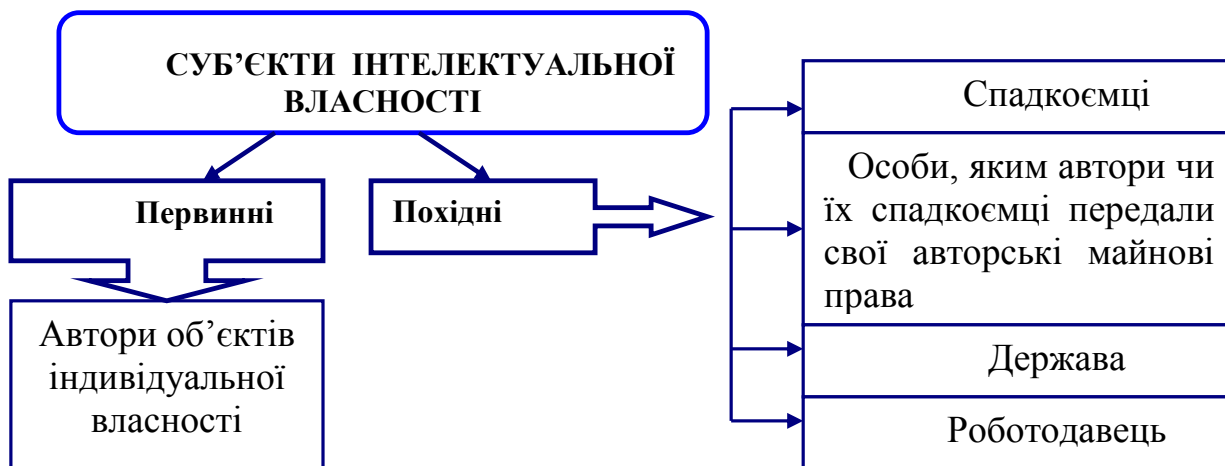

Рис.1. Суб'єкти інтелектуальної власності у галузі знань “Публічне управління та адміністрування” і в галузі науки “Державне управління”

Стратегією сталого розвитку “Україна-2020” також визначено, що Україна повинна стати державою із сильною економікою, з передовими інноваціями (вектор розвитку). Тому метою державної політики в інтелектуальній сфері має стати формування й запровадження сучасної моделі інтеграції інтелектуального потенціалу нації у внутрішній та світовий ринки, враховуючи як національну специфіку процесів перетворення інтелектуального надбання в конкурентоспроможну продукцію, так і відповідний світовий досвід, при цьому варто враховувати, що одним із чинників, що забезпечують сталий економічний розвиток є комерціалізація права на об'єкт інтелектуальної власності (рис.2):

Рис. 2. Способи комерціалізації права на об'єкт інтелектуальної власності (далі – ОІВ) у галузі знань “Публічне управління та адміністрування” і в галузі науки “Державне управління”

На виконання завдань Стратегії сталого розвитку “Україна-2020” Державній службі інтелектуальної власності України, що входить до системи органів виконавчої влади та забезпечує реалізацію державної політики у сфері ІВ необхідно інтенсифікувати процеси модернізації механізмів комерціалізації права ОІВ, їх трансферу та ресурсного забезпечення.

Список використаних джерел

1. Концепція реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні. Режим доступу : <https://www.kmu.gov.ua/ua/npras/249086258>
2. Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020”. Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>

Комарова К.В.

ВЕРТИКАЛЬНЕ ЛІДЕРСТВО ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ

Реалізація реформ державної служби, визначених Законом України «Про державну службу», Стратегією державної кадрової політики на 2012 – 2020 роки, обумовлює потребу в управлінцях нового типу з високим рівнем професіоналізму, якому притаманні компетенції лідера з новим рівнем мислення.

Тому, на наш погляд, проведення змін на державній службі безпосередньо пов'язано з впровадженням в органах державної служби концепцій лідерства. Сьогодні намічається тенденція зміщення фокусу досліджень проблем лідерства з визначення набору компетенцій, якими повинен володіти лідер, до процесів розвитку інтелектуального, емоційного і соціального потенціалу лідера, співробітників та організації в цілому (концепції розумної організації, організаційних змін, інноваційного розвитку організацій, колективного лідерства, вертикального лідерства, лідерства без кордонів та ін.). Таке зміщення досліджень проблем лідерства пояснюється очевидним розривом між темпами зміни зовнішнього середовища та здатністю лідерів осмислення реалій сучасного світу.

Основними аспектами розвитку мислення лідера є: незалежність мислення, відкритість свідомості, системне мислення та вдосконалення власної особистості. Усі елементи мислення взаємопов'язані між собою та дають людині можливість змінювати ментальні моделі, адаптуватися до зовнішнього середовища, впроваджувати інновації, проводити зміни.

Згідно з дослідженням, проведеним компанією ІВМ у 2010 р., переважна більшість керівників вважають, що в найближчому майбутньому їхня робота характеризуватиметься таким високим рівнем складності, що навряд чи вони зможуть упоратися з нею. Основними причинами цього є:

– існування великого розриву між складністю завдань і здатністю керівників виконувати ці завдання. Так, Рэй Курцвейл (R. Kurzweil, 2013) стверджує, що в ХХІ ст. масштаби технологічних змін будуть у 1000 разів більші, ніж у ХХ ст.